

Tisztelt Professor Úr!

Hogyan köszönhet meg az ember egy olyan kivételes rangú és erkölcsi-ségű díjat, mint a Herder-díj, ha csak nem csöndes főhajrással?

Szerencsére nem kényeztetett el a sorsom csapodár sikerekkel, ezért a Kuratórium kitüntető és váratlanul érkező elismerését életem igazolásának is tekinthetem. Minden eddigi akaratom, reményem, hajszoaltságom, békém és békétlenségem meghosszabbításának. Sőt, nemcsak az enyémmnek, de mindazokénak is, akik ma magyarul — idehaza vagy szétszóródva a világon — veszélyeztetett emberi értékeket védelmeznek: nyelvet, történelmi tudatot, politikai türelmet, politikai tágasságot, a világ meghittségét, a kapcsolatok lázát és a függetlenség lázát.

Tisztelt Professor Úr, bocsássa meg, hogy a mondataim túlszaladtak egy köszönő-levél határsávján, de a nekem ítelt díjat a velem egy-gondon élő társaim, barátaim nevében is meg akartam köszönni.

Öszinte nagyrabecsüléssel:

Csoóri Sándor

KÁNYÁDI SÁNDOR

Alázuhanó diólevélre

Csoóri Sándornak

*vannak vidékek ahol nyáron is
a kút melletti vályú alján
reggelre megszajzik a víz
megköt a színe
akár a kiöregedett
szavakon az emlékezet
horkanva hőköl vissza
a gyanútlan kis tavaszi csikó
pikkelyket prüszkölve
inal anyjához*

*korai ősz
hosszú kemény telet csárogva
rugazkodnak tova a csókák*

*alázuhan az első
diólevél
s hulltában
hóharmat-verte halántékú
férfi vállára
nehezül: szárnyul*

Kolozsvár, 1980. december